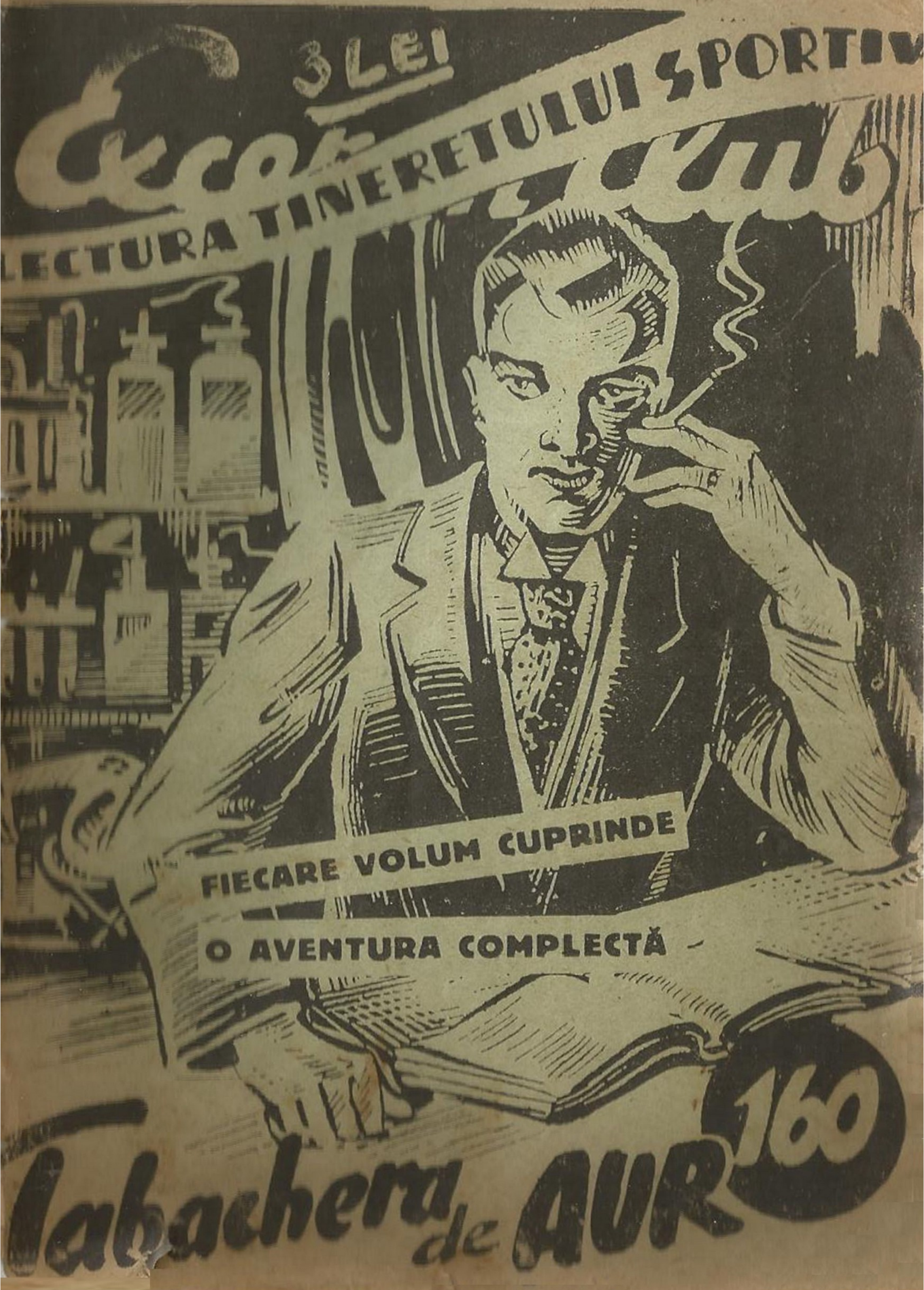

3 LEI
LECTURA TINERETULUI SPORTIV
FIECARE VOLUM CUPRINDE
O AVENTURA COMPLECTĂ
Tabachera de AUR
160

TABACHERA DE AUR

Colectia: Noul Excentric Club
Nr. 160

CUPRINS

Prefaţă..3
I. Un ciudat câştig la loterie..5
II. Misterioasa revistă de modă..8
III. Întâmplări ciudate...12
IV. O stratagemă..14

Prefaţă

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul «Excentric Club«.

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi ajungă ţinta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres, că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

În afară de această, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuneze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S-a pus însă condiţia ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membrii clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui Percy energia sa, precum şi amorul său propriu.

Percy Stuart semnă condiţiunile, primind apoi de la mister William Spencer, preşedintele clubului, o scrisoare, care conţinea prima problemă. Imediat după rezolvarea primei însărcinări, i se înmâna o altă scrisoare conţinând cea de a doua misiune.

....

S-au succedat apoi şi alte însărcinări. Iat-o pe cea de

160-a:

«Un tânăr ziarist a câştigat o tabacheră de aur la o loterie. Acest câştig însă, l-a vârât într-o serie de conflicte grave, din care numai un singur om e în stare să-l descurce. Acesta e Percy Stuart, căruia îi dăm însărcinarea să vină în ajutorul tânărului ziarist«.

«Excentric Club«.

I. Un ciudat câştig la loterie

Mister William Spencer, preşedintele clubului Excentric din New-York, era împreună cu Percy Stuart la o masă din restaurantul hotelului Victoria. Ei observară pe în domn mai în vârstă, care după ce citise o notiţă din ziarul «Herald«, o tăiase, şi şi-o pusese în buzunar. Apoi bătrânul aruncă ziarul pe masă, plăti chelnerului şi plecă grăbit.

Faptul intrigă pe William Spencer şi pe Percy Stuart, care cerură şi ei un exemplar al ziarului «New-York Herald«, pentru a vedea care anume notiţă interesase pe bătrân. Percy compară noul exemplar al ziarului cu cel din care fusese tăiată noiţa. În felul acesta, o găsi imediat în alt exemplar. Ea avea următorul conţinut:

> «Premiul al doilea al loteriei de artă «St. Louis« a fost câştigat de un tânăr ziarist din New York. Câştigul constă dintr-o tabacheră de aur pe care ziaristul a şi vândut-o, pentru suma de patru mii de dolari«.

De fapt, notiţa aceasta nu trăda nimic neobişnuit. Totuşi, după masă, William Spencer şi Percy Stuart se duseră până la biroul unei colecturi. Aici, ei arătară directorului biroului, care era un cunoscut al lor, notiţa din ziar.

Acesta o citi şi clătină nedumerit din cap.

— Informaţia aceasta e foarte curioasă! le răspunse el.

Trebuie să ştiţi că loteria «St. Louis« nu mai există de aproape zece ani. Am avut şi eu spre vânzare lozuri de la ei, aşa încât ştiu cam stau lucrurile.

Percy Stuart întrebă surprins:

— Dar atunci cum vă explicaţi această notiţă?

— Habar nu am! Poate că e vreo confuzie!

Acum, interesul celor doi inşi asupra acestei chestiuni crescu şi mai mult. Ei plecară imediat la redacţia ziarului «Herald« şi se anunţară redactorului şef, spre a-i cere adresa ziaristului câştigător. Redactorul şef, care-i primi foarte politicos, le răspunse:

— E vorba de un ziarist din chiar redacţiei noastră!

— As putea să-i vorbesc? întrebă Percy Stuart.

— Din păcate nu! I-am dat un concediu de trei zile, ca să se poată bucura în voie de norocul sau.

— Care e adresa lui?

— Se numeşte Charles Addison şi locuieşte în strada 63-a, No. 16.

Mister William Spencer, dornic să clarifice acest caz enigmatic, însărcină pe Percy Stuart, din partea clubului Excentric, să constate cum de era posibil ca să fi avut loc o nouă tragere a loteriei «St. Louis«, din moment ce această loterie nu mai exista de zece ani.

Percy Stuart găsi uşor locuinţa lui Addison. Acesta era acasă. El locuia într-o cameră mică şi foarte modest mobilată. Percy îi spuse fără niciun ocol scopul vizitei sale, deoarece Addison îi făcea impresia unui om sincer.

— Am citit în ziarul «Herald«, că ai câştigat premiul al doilea la tragerea loteriei «St. Louis«. Chestiunea aceasta mă interesează. Ai putea să-mi arăţi lozul!

Tânărul ziarist îi arătă lozul, care nu prezenta nimic neobişnuit. Percy îl întrebă:

— Nu cumva ai căzut victima vreunei erori, sau a unei escrocherii, căci loteria St. Louis nu mai există de aproape zece ani?

Addison se uita surprins la Percy Stuart.

— Dar asta e imposibil! răspunse el. Zilele trecute, am primit doar câştigul!

— Asta se poate, dar realitatea este aşa cum îţi spun eu. Poftim cartea mea de vizita! Eu sunt Percy Stuart. Mă cunoşti? Foarte bine. Povesteşte-mi, te rog, cum de ai intrat în posesia acestui loz!

Tânărul ziarist povesti lui Percy, că lozul îi fusese vândut de o bătrână, a cărei ocupaţie era desfacerea de lozuri. Ea insistase mult ca să-i plaseze acest loz. Femeia se numea Hanna Ebenezer şi locuia în strada Wanderlov 163, dintr-un cartier de sud al oraşului.

După opt zile, factorul îi adusese un plic sigilat, în care se afla tabachera de aur şi un bilet, cu următorul conţinut:

«Stimate domn,

Avem plăcerea de a vă trimite acest frumos obiect, care reprezintă cel de al doilea câştig al loteriei noastre, ieşit cu lozul No. 3647, pe care-l posedaţi dvs.

Cu toată stima

Direcţia loteriei-de artă «St. Louis«

Tânărul ziarist adăugă:

— Colegii mei, aflând acest lucru, precum şi faptul că am vândut tabachera, au publicat notiţa din ziar, fără ca eu să ştiu de planul lor. În concluzie, totul a decurs în mod normal şi cinstit.

Percy Stuart mai ceru ziaristului adresa negustorului, căruia îi vânduse tabachera de aur. Apoi, el îşi luă rămas bun, spunând că va întreprinde cercetări amănunţite asupra acestui caz.

II. Misterioasa revistă de modă

Tânărul ziarist era de mult timp logodit, dar el ezitase îndelung să se căsătorească cu frumoasa Edith, deoarece erau amândoi săraci. Acum însă, având ceva bani din vânzarea tabacherei, se hotărâse să se căsătorească, fixând chiar ziua nunţii.

În cea de-a doua zi după vizita lui Percy Stuart, ziaristul întârziase seara târziu de la redacţie. Spre marea sa surprindere, găsi în fata uşii pe Percy Stuart. Acesta îl salută amical, rugându-l apoi să-i dea pentru câteva ore lozul câştigător, precum şi scrisoarea cu care-i fusese trimis câştigul.

Addison îl pofti în cameră. Aici el deschise sertarul, în care ţinea lozul şi scrisoarea. Dar spre marea sa nedumerire, constată că dispăruseră.

Percy Stuart însă nu părea prea surprins. El spuse, zâmbind:

— Mi-am închipuit eu, că o să fie aşa, mister Addison! Persoana care te-a făcut să intri în posesiunea lozului şi a scrisorii, a avut apoi motive — din cauza publicării în ziar a notiţei — să facă să dispară aceste documente compromiţătoare. Vezi dar că se petrec lucruri cam ciudate!

După câteva minute, Percy şi Addison plecară cu o maşină spre locuinţa vânzătoarei de lozuri! Hanna Ebenezer, care-şi dăduse adresa în strada Wanderlov.

Dar cum nu fură în stare să găsească această stradă, ei

se adresară circumscripţiei de politie al cartierului. Primiră însă răspunsul că în întreg New-York-ul nu există vreo stradă Wanderlov şi nici măcar vreuna cu un nume asemănător.

Când ieşiră de la circumscripţie, Addison se uită întrebător la Percy Stuart.

— Ce să fac acum, mister Stuart? Am cheltuit o parte din banii cu care am vândut tabachera de aur! Şi poate că nici nu aveam dreptul să-mi aparţină! Pe de altă parte, am şi fixat ziua căsătoriei mele cu Edith Wellmann. Să amân nunta? Ar fi îngrozitor!

— Nu, nu e nevoie! Poţi să te căsătoreşti în linişte. Cred că lucrurile se vor clarifica cu timpul. Va trebui însă să rămâi în legătură cu mine. Ştii doar unde locuiesc. Te rog însă, să nu vorbeşti cu nimeni despre aceasta chestiune! Nici chiar cu logodnica d-tale şi nici cu părinţii ei. E mai bine ca să nu afle nimeni nimic!

Apoi, Percy îşi luă rămas bun şi se despărţi de Addison. Acasă, el chemă pe Bill şi discută cu el cazul.

....

După două săptămâni, Percy se opri cu maşina ea în fata unui magazin de instrumente muzicale, din strada 41, care era proprietatea bătrânului Wellmann, socrul ziaristului Addison.

Bob Poggy, care însoţise pe Percy Stuart, intră înăuntru, predând un frumos buchet de trandafiri, însoţit de o carte de vizită, pe care erau scrise aceste cuvinte:

> «Harry Collins felicită călduros tânăra pereche şi roagă să i se permită a lua parte timp de o oră la serbarea căsătoriei!«

Apoi, Percy intră şi el înăuntru.

Charles Addison rămăsese surprins la primirea cărţii de vizită, căci numele de Collins nu-i era cunoscut. Când văzu însă pe Percy Stuart, el înţelese cum stau lucrurile.

Prezintă pe musafir tinerei sale soţii, socrilor săi şi celorlalţi invitaţi, bine înţeles sub numele de Harry Collins.

Noul musafir fu tratat foarte amical de toţi. Addison îi arătă darurile de nuntă, pe care le primise. Printre acestea, se afla şi un fonograf pe care-l primise de la socrul său, deoarece bătrânul Wellmann era proprietarul unui magazin de instrumente muzicale.

— Socrul meu — spuse ziaristul — mi-a mai făcut cadou şi o colecţie de cilindri, pentru acest fonograf. În ceea ce priveşte deci muzica, voi duce-o bine în noul meu cămin!

Percy Stuart examina cilindrii care la fonograf împlinesc rolul discurilor la patefon. Aproape toţi erau gravaţi cu arii din opere.

Percy petrecu admirabil o oră. Când îşi luă rămas bun de la Addison şi de la familia lui, fu invitat să-i viziteze mai des.

Tânărul sportsman făcu uz de această invitaţie în zilele următoare, vizitând din când în când tânăra pereche. Putu să observe că, mai întotdeauna, bătrânul Wellmann aducea câte un nou cadou, constând tot din cilindri pentru fonograf.

Într-o noapte, la o oră înaintată, cineva sună la poarta vilei lui Percy Stuart. Peste câteva minute, Addison intră, foarte agitat, în camera lui Percy.

— Mi sa întâmplat ceva extraordinar, mister Stuart! N-o să-ţi vie să crezi nici d-tale! Vezi broşura aceasta? E o simplă revistă de modă. Soţia mea a primit-o azi dimineaţă prin poştă.

Percy Stuart îl întrerupse:

— De la cine a primit-o?

— Asta n-o ştiu! În aceasta revistă se face reclamă mai multor magazine de modă. Dar să-ţi povestesc mai departe! Astă seară, m-am întors târziu de la redacţie. Soţia mea dormea, iar pe patul ei am găsit revista. Cum

sunt obişnuit să mai foiletez ceva înainte de a mă culca, am luat revista şi am trecut în salon, unde m-am întins pe un divan, răsfoind-o.

Apoi, am pus-o pe o măsuţa de alamă şi am aţipit. După puţin timp, m-am trezit şi am văzut revista pe măsuţa pe care o pusesem. Pe urnă însă, am auzit un mic zgomot şi, spre groaza mea, am observat că revista se deschide singură.

Închipuiţi, să se deschidă singură! Îţi mărturisesc, mister Stuart, că mi-a trecut un fior rece prin şira spinării. În cele din urmă însă, revenindu-mi puţin, m-am hotărât să vin la d-ta, cu toate că e târziu.

— Ai făcut foarte bine! Te rog să-mi laşi aici revista, pentru ca să pot clarifica şi această enigmă. Sunt sigur că, în felul acesta, voi reuşi să ajung la un rezultat şi în privinţa cazului cu câştigul d-tale de la loterie.

— Ah, aş fi încântat să reuşeşti! Nu pot să-ţi explic cât de nervos am devenit în ultimul timp. Am mereu impresia că mă ameninţă un pericol!

— Nu exagera, dragul meu! Du-te liniştit acasă, căci totul se va termina cu bine! Mi-ar conveni însă ca soţia d-tale să nu fi observat ca ai plecat de acasă!

— Mister Stuart, nu cumva crezi că…

— Deocamdată nu cred nimic, dragă Addison, dar soţia d-tale va fi îngrijorată, când îţi va observa lipsa.

Tânărul ziarist îşi luă rămas bun şi plecă. Nu părea însă deloc liniştit.

III. Întâmplări ciudate

Timp de câteva minute, Percy ţinu revista în mână, dar nu putut să descopere nimic suspect. Nu se îndoia totuşi că revista aceasta conţine un secret, care privea pe soţia lui Addison.

Cu toată ora târzie, Percy se duse în laboratorul său, unde supuse revista unei serii de experienţe. În cele din urmă, el constată că foile revistei se desfăceau de la sine, sub influenta căldurii emanate de la un bec electric. Probabil că Addison o aşezase sub o lampă electrică de pe măsuţă. Repetând experienţa, Percy văzu că revista se deschide la paginile 33-34. De ce oare tocmai la aceste pagini? Un alt mister! Examinând din nou cele două foi, Percy, constată că erau impregnate cu o substanţă chimică, care sub influenta căldurii făcea ca foile să se dilate. De aceia, revista se deschidea de la cine.

Fireşte că lucrul acesta nu putea fi o simpla întâmplare. Probabil că textul acestor două foi conţinea o înştiinţare oarecare, asupra căreia se atrăgea atenţiunea persoanei destinatare. Percy citi

Paginile 15 ÷ 18 lipsă

opri. Apoi Edith scoase o cheie din poşetă şi deschise poarta de fier a parcului vilei. O aştepta un bătrân, cu barba albă. Percy nu putea desluşi prea bine figura bătrânului, din cauza întunericului. Edith încredinţa pachetul bătrânului şi ieşi apoi din nou în stradă, întorcându-se acasă.

Percy Stuart rugă din nou pe Addison să se stăpânească, pentru ca să nu trădeze nimic din cele constatate. După ce-i promise că-l va vizita în seara celei de a doua zile, se despărţiră. Tânărul ziarist se întoarse acasă foarte deprimat.

În seara celei de a doua zile, Percy făcu din nou o vizită tinerei perechi. Fireşte ea, şi de astă; dată, se dădu tot drept mister Collins, prietenul lui Charles. Mica societate se distra foarte bine, iar Percy ruga pe frumoasa Edith să pună o bucată de muzică la fonograf.

Edith se arătă imediat dispusă să satisfacă rugămintea prietenului soţului ei.

— Cu plăcere, mister Collins! Voi pune uvertura din «Carmen«. Aceasta e…

Dar Percy o întrerupse:

— Te-aş ruga să pui uvertura din «Mignon«!

Edith se uită surprinsă la Percy Stuart. Dar apoi, ea se îndreptă spre dulap, de unde scoase un cilindru, pe care-l fixă la fonograf. Mâinile frumoasei femei tremurau.

Percy Stuart aştepta cu încordare. Dar bănuiala sa nu se confirmă. Era cilindrul cu «Mignon«.

Desigur însă, că-şi procurase un nou cilindru. Percy nu se mai îndoia de acest lucru, după cum nu se îndoia că în cilindrii fonografului se ascunde clarificarea enigmei.

IV. O stratagemă

A doua zi dimineaţa, după ce Addison plecase spre redacţie, bătrânul Wellmann îşi vizită fiica. El părea foarte amărât şi păşea cu trupul încovoiat.

După puţin timp, bătrânul ieşi din cară, fiind însoţit de fiica sa. Ei discutau foarte aprins. Se îndreptară cu paşi atât de repezi în susul străzii, încât bărbatul îmbrăcat în haine de muncitor, care pândea în apropierea casei, fu nevoit să facă şi el paşi mari, pentru a se putea ţine de ei.

În coltul străzii, bătrânul Wellmann şi fiica sa se opriră în faţa unui taxi, iar Edith vorbi ceva cu şoferul. Probabil că-l angajase pentru o cursă. Apoi, ea porni mai departe, însoţită de bătrân. Lucrătorul, care-i urmărise, se apropie de şofer.

— Eşti liber? îl întrebă el.

— Nu, am fost angajat pentru o cursă.

— Unde anume?

— Asta nu te importă! D-ta nu ai bani nici măcar pentru o jumătate de cursă.

Lucrătorul zâmbi şi-şi scoase din buzunar un portmoneu plin cu bancnote. Râzând, se adresă şoferului:

— N-ai încredere în mine? Sunt un om foarte cumsecade. Vreau numai să aflu ce însărcinare ţi-a dat tânăra doamnă, cu care ai vorbit mai înainte. Dacă-mi spui, îţi dau 50 de dolari!

Banii îşi făcură efectul. Şoferul mărturisi ca primise însărcinarea ca, peste un sfert de oră, să vină cu maşina

în faţa magazinului de instrumente muzicale din strada 41, No. 20. Un domn şi o doamnă vroiau să facă o cursă.

— Ascultă, îţi mai dau încă 50 dolari, dacă-mi împrumuţi maşina d-tale, pentru ca să-i conduc eu! Între timp îţi las ca amanet maşina mea.

Şi înainte ca şoferul taxi-ului să-şi iasă din nedumerire, pretinsul lucrător făcu semn şoferului unei maşini particulare, care aştepta în apropiere.

Lucrătorul îşi îmbrăcă mantaua şoferului şi-şi puse în cap şapca lui. Totodată, îi dădu cei 50 dolari.

Şoferul taxi-ului nu se mai opuse. Pretinsul lucrător se urcă în maşină, iar după câteva minute ajunse în faţa magazinului de instrumente muzicale, exact la ora fixată.

Imediat apoi, un domn mai în vârstă şi o tânără doamnă, ambii foarte elegant îmbrăcaţi, ieşiră din magazin. Şoferul, care nu era altul decât Percy Stuart, recunoscu pe Edith Addison şi pe tatăl ei. Ea spuse repede o adresă. Maşina porni şi se opri în fata unei frumoase vile, aceiaşi la care, cu o noapte înainte, Edith predase pachetul cu cilindrul «Mignon«.

Bătrânul şi Edith se dădură jos din maşină. Portarul le deschise foarte serviabil poarta de fier a parcului vilei. Percy Stuart rămase cam nedumerit, întrebându-se dacă nu cumva vila aceasta era proprietatea lor.

El se prefăcu că vrea să pună în mişcare motorul maşinii. Dar totodată, făcu astfel ca motorul să nu funcţioneze. Prefăcându-se foarte necăjit, se adresă portarului, care ieşise în stradă, privind maşina defectă.

— Dracu ştie ce s-a întâmplat cu motorul maşinii mele! exclamă Percy. Are probabil o pană. Îmi dai voie să telefonez de la d-ta, garajului firmei mele?

Portarul nu-l refuză, iar Percy intră în vilă, de unde chemă la telefon locuinţa sa, înscenând o convorbire cu Bill, care-şi înţelese imediat stăpânul. Apoi, pretinsul şofer puse receptorul la ioc, foarte amărât.

— Garajul nu-mi poate trimite imediat o altă maşină şi

mi-a ordonat să aştept aici. Asta ar putea să dureze câteva ore!

În felul acesta, Percy reuşi să mai rămână în vilă. Cum portarul nu se mai sinchisi de el, tânărul sportsman se hazardă să facă o mică raită prin întreaga vilă, care era foarte luxos mobilată.

Pe o verandă, el observă pe Edith şi pe bătrânul ei tată. Ei luau un aperitiv, servit de un lacheu.

Percy Stuart clătină nedumerit din cap. Dacă oamenii aceştia trăiau într-un lux atât de mare, cum de se hotărâse Edith să se mărite cu un modest ziarist?

Percy continuă să-i supravegheze, dintr-o ascunzătoare foarte sigură. Ei discutau foarte aprins. Se părea că Edith nu vrea să se conformeze unor cereri ale bătrânului. În cele din urmă, ea îl apucă de mâini, de parcă ar fi vrut să-i roage ceva. Bătrânul rămase însă rece şi clătină din cap. Apoi spuse cu voce tare câteva cuvinte. Percy se strădui şi prinse câte ceva din discuţia lor.

— … dar… pentru ultima oară!

— Mâine vei preschimba întregul stoc de marfă… marfa trebuie trimisă afară.

Apoi, bătrânul părăsi veranda, lăsând singură pe Edith, care părea disperată.

Percy Stuart se luă după bătrân, urmărindu-l de-a lungul unui coridor lung. La capătul coridorului, bătrânul se opri şi intră într-o cameră mică. Percy se furişă până la uşă şi privi prin gaura cheii. Camera semăna cu un laborator, înăuntru se afla până şi un cuptor de topit.

Tânărul sportsman urmări cu încordare mişcările bătrânului. Acesta îşi făcu de lucru la un cilindru de fonograf. Introduse mai întâi ceva în golul cilindrului, iar apoi îl lipi la loc.

După aceasta, bătrânul vorbi la telefon. Percy Stuart auzi desluşit convorbirea:

— Domnişoara Lagarde personal? Ah, bună ziua,

stimată domnişoară! Mâine dimineaţă am să-ţi trimit un cilindru printr-un curier. Te rog să fii aşa de bună şi să faci ca pe acest cilindru să se graveze un cântec de al d-tale. Te vei folosi de aparatul de înregistrare. Spre seară, voi trimite să mi se aducă înapoi cilindrul. Da? Foarte mulţumesc!

Percy Stuart se îndepărtă repede de la uşă, căci bătrânul se pregătea să iasă din cameră.

....

Domnişoara Lagarde era o renumită cântăreaţă. Cilindrul de fonograf, pe care trebuia să înregistreze un cântec de al ei, îi fu trimis dis de-dimineaţă. Dar după o jumătate de oră, veni din nou un curier din partea magazinului de instrumente al bătrânului Wellmann, spunând cântăreţei ca, din nebăgare de seamă, mister Wellmann îi trimisese un cilindru vechi, făcut din material inferior. De aceia, îi trimite un nou cilindru, cerând înapoi pe cel vechi.

După puţin timp, curierul acesta, care nu era altul decât Bill Newton, se întoarse în vila stăpânului său. Percy Stuart, desfăcu imediat cilindrul. Înăuntru găsi un safir splendid, de mare valoare, care era învelit în vată.

Percy Stuart dădu mulţumit din cap.

— Am bănuit eu lucrul acesta! spuse el. Şi acum, dragă Bill, te rog să-ţi iei în primire postul de observaţie din faţa magazinului de instrumente muzicale! Între timp, eu mă voi duce la politie, pentru ca să mă interesez în chestiunea safirului.

Bill se deghiza ca vagabond şi părăsi casa.

La politie, Percy află că safirul provine din colecţia unui bogat colecţionar, anume Jean Knox, care fusese asasinat de curând la Boston. Asasinii îl jefuiseră de bijuterii în valoare de mai multe milioane de dolari.

Percy puse în curent pe inspectorul Mac Fadden asupra descoperirilor făcute, asigurându-l că, în cel mult 24 de ore, va preda poliţiei pe cei vinovaţi.

Apoi, el se întoarse acasă, de unde chemă la telefon pe Charles Addison.

Tânărul ziarist fu foarte bucuros, când Percy Stuart îl invită, împreună cu soţia sa, la spectacolul de seară al operei. Percy îl anunţă că are o lojă. Addison ţinea neapărat să se întâlnească cu el, sperând să afle noutăţi. Îl îngrijora din ce în ce mai mult purtarea ciudata a soţiei sale. Edith se arătă şi ea dispusă să meargă la opera cu soţul ei, în loja presupusului prieten al acestuia. Fixară să se întâlnească în faţa operei, la o oră anumită.

Tânăra pereche fu punctuală la întâlnire. Dar Percy se scuză, că afaceri urgente, ivite în ultimul moment, îl împiedică să rămână la spectacol. El înmână biletul soţilor Addison, le ură petrecere frumoasă şi apoi îşi luă rămas bun. Făcea impresia că e foarte grăbit.

Addison şi soţia sa intrară în sala teatrului şi se instalară în loja oferită de Percy.

Percy Stuart se opri puţin în coltul străzii, până ce se convinse că soţii Addison intră în teatru. Apoi, se urcă repede într-o maşină, care-l aştepta în apropiere. Maşina se opri în fata locuinţei solilor Addison. În stradă, aştepta Bill, lângă un cărucior de mână, în care se afla o ladă.

Amândoi transportară înăuntru lada adusă de Bill. Percy deschise uşile locuinţei, folosindu-se de chei false. Din lada adusă sus, el scoase mai mulţi cilindri de fonograf. Apoi, dintr-un dulap din cameră, scoase toţi cilindri de fonograf ai solilor Addison. Pe aceştia îi aşeza în lada sa, înlocuindu-i în dulap cu cilindri aduşi de el şi cari cuprindeau exact aceiaşi bucăţi muzicale.

Percy şi Bill coborâră lada în stradă şi o urcară în maşină, plecând apoi acasă.

A doua zi dimineaţa, când Addison se pregătea să se ducă la redacţie, fu vizitat de socrul său, bătrânul Wellmann, care-i spuse că a primit o comandă însemnată şi că, pentru a-i face faţă, are nevoie de toţi cilindri de

fonograf, pe care-i făcuse cadou.

— Te rog să nu te superi, dragă Charles! În câteva zile, îţi voi procura alţi cilindri. Trebuie însă să-mi servesc prompt clienţii.

Fireşte că Addison nu se opuse. Bătrânul, care-şi adusese doi funcţionari, împacheta cilindri într-o ladă, pe care o coborî apoi jos în stradă. Aici, Wellmann controlă dacă lada e bine bătută în cuie. Apoi, dădu dispoziţii să fie transportată la gară. Bătrânul însoţi transportul, fără să spună lui Addison că intenţionează să plece cu trenul.

În gară, Wellmann se urca în trenul spre Montreal. Lada fusese predată la vagonul de bagaje. Bătrânul nu ştia însă că, în acelaşi tren, se afla şi Percy Stuart, însoţit de Bill, deghizat amândoi ca voiajori!

Wellmann se dădu jos în staţia Montreal, îşi scoase lada de la vagonul de bagaje şi ce duse la hotelul Pacific, unde îl aştepta persoana căreia vroia probabil să-i vândă cilindri de fonograf.

Amândoi discutară aprins în camera lui Wellmann, fără să-şi dea scama că sunt bine supravegheaţi din camera de alături. Wellmann scoase o scrisoare şi citi câteva cifre din ea. În cele din urmă, ei căzură de acord. Cilindri fură scoşi din ladă, unul după altul.

Dar chiar de la desfacerea primului cilindru, Wellmann se făcu palid la fată. Când desfăcu apoi cel de al doilea şi cel de al treilea cilindru, bătrânul se posomori din ce în ce mai mult. Cu mâinile tremurânde, el scotocea zadarnic prin cilindri. Nu găsea niciunul din obiectele preţioase, pe care le ascunsese înăuntru. Privirile bătrânului rătăceau disperate prin cameră.

Deodată, se auzi un mic zgomot, iar în momentul următor, se deschise o uşă mascată, prin care intră chelnerul de serviciu. Wellmann tresări speriat, dar apoi se răsti la el:

— Ce cauţi aici?

— Am venit să-ţi spun că degeaba cauţi bijuteriile care

au fost furate bătrânului Knox şi pe care le ai ascuns în cilindri de fonograf!

Spunând aceste cuvinte, chelnerul îşi scoase peruca din cap. În faţa celor doi inşi din cameră se afla Percy Stuart. Wellmann vru să se arunce asupra lui. Dar Percy îşi scoase repede revolverul ridicându-l ameninţător în aer. Wellmann bâlbâi:

— Eu... eu nu ştiu nimic!

— Ba da, mister Wellmann! Chiar dacă n-ai luat parte la asasinarea milionarului, d-ta tot eşti vinovat, fiindcă ai cumpărat bijuteriile furate. D-ta nu eşti un simplu comerciant, ci complicele unor gangsteri. Pentru ca asupra d-tale să nu cadă nicio bănuială, ţi-ai deschis un magazin de instrumente muzicale şi ai consimţit că Edith să se mărite cu un simplu ziarist. De ginerele d-talc, te-ai folosit fără niciun scrupul, transformându-l într-un instrument inconştient. Bietul băiat era în continuu pericol de a fi compromis. Din ce în ce mai mult, l-ai vârât în chestiuni compromiţătoare. Mai întâi, ai făcut să-i cadă în mâini tabachera de aur. Apoi, i-ai introdus în casă bijuterii, provenite din furturi. Pe acestea, le ascundeai în cilindri de fonograf. Dacă ar fi fost găsite, bietul Addison înfunda puşcăria.

Percy Stuart sună. Imediat, intrară doi poliţişti şi Bill. Wellmann şi complicele său fură arestaţi şi transportaţi la prefectura de politie din New-York.

Percy se întoarse şi el la New-York, unde avu o explicaţie cu soţii Addison, punându-i în curent cu cele descoperite. Edith fusese şi ea o unealtă inconştientă a tatălui ei.

După aceasta, Percy încredinţa poliţiei cilindrii de fonograf, pe care-i sustrăsese din locuinţa soţilor Addison. Cilindri fiind desfăcuţi, poliţia găsi în ei bijuteriile milionarului Knox, asasinat de gangsteri.

Peste câteva zile, Percy primi un plic din partea clubului

Excentric, conţinând

Cea de a 161-a însărcinare.

«În diferite parcuri din New-York, au fost găsite patru doamne din buna societate. Ele erau leşinate şi-şi pierduseră memoria. S-a mai constatat că au fost jefuite de banii şi de bijuteriile, pe care le-au avut asupra lor.

Percy Stuart e însărcinat să clarifice aceste cazuri enigmatice«.

«Clubul-Excentric«.

---- VA URMA ----

Noul Excentric Club

Publicaţiune periodică. Apare Sâmbătă.

Titlul primelor 160 de volume:

83. In ghiarele pasiunii.
84. Omul din lună.
85. Castelul depe Rin.
86. Carnavalul din Venetia
87. Sărmanul milardar.
88. Patru săptămâni actor de cinema.
89. Banditul din BlackHills.
90. Intre canibali.
91. Fata Morgana.
92. Cantonul 111
93. Fortul Stephenson.
94. Fantoma Galbănă.
95. Furtul „Helenei"
96. Corabia mortii
97. Castelul indian
98. Tăietorul de lemne din Rio Cil.
99. Prinţesa dolarilor
100. Testamentul
101. Unde este căpitanul Birkwood
102. Prisonierul eschimoşilor.
103. Tabloul lui Tinsoretto.
104. Vulturii din Sierra Nevada.
105. Securea de aur.
106. Lacul ingheţat.
107. Copilul tribului.
108. Minunea.
109. Ţara lui Robinson
110. Regina din Takuravă
111. Puşcăriaşul din Noua-Caledonie
112. In jungla australiană.
113. Sydney la Welbourne cu bicicl
114. Războiu iepurilor.
115. Insula Fericitilor.
116. Sterua.
117. In Kaffa.
118. Sabia lui Napoleon.
119. Rebeliunea negrilor.
120. Spaima Congo-ului.
121. S[illegible] Catacombelor.
122. In ţara Skipetarilor.
123. Studentul din Oxford.
124. Cerşetorul orb.
125. Demascarea vânzătorului de fete
126. Dragoste de ţigan.
127. Crima din grotă.
128. Un faliment de 10 milioane.
129. Conductorul trenului Orient-Expres
130. Misterele Fortăreţei.
131. Secretul Mumiei.
132. Secretul Stâlpului.
133. Sub străzile New-Yorkului.
134. Schimb fatal.
135. Seru..
136. Misterul Moartei.
137. Călugărul din Lincoln.
138. Crima in Film.
139. Moartea lui Vanderstyft.
140. Crima din ziua Independenţei.
141. Disparitia doctorului Jekyll.
142. Perlele.
143. Falsificatorii de bancnote.
144. Casa Groazei
145. Misterul Fântânei.
146. Secretul tavernei de Opium.
147. Mesagiul din Martie, partea I-a.
148. Mesagiul din Martie, partea II-a.
149. Omul cu ochii de pisică
150. O Escrocherie indrăzneaţa
151. Enigma Vilei Hale.
152. Bancnota No 333444.
153. Clubul Cocoşaţilor.
154. Moartea indiană.
155. Rolul dublu.
156. Loja misterioasă.
157. Mortul din Automobil.
158. Safirul Milionarei.
159. Un pariu pe viaţa şi pe moarte.
160. Tabachera de aur.

Noui volume în pregătire.

Editura „Excenrric Club", Cernăuţi, Căsuţa Poştală 28.
Aprobat deServ. Cenz. al Pref.. jud. Cernăuti 18-5 1934.